

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Niende Afdeling)

10. december 2019 *

»Annulationssøgsmål – det indre marked – grundlæggende friheder – forordning (EU) 2018/1724 – oprettelse af en fælles digital portal, der giver adgang til oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester – regionale eller lokale myndigheder – søgsmålskompetence – individuelt berørt – afvisning«

I sag T-66/19,

Vlaamse Gemeenschap (Belgien),

Vlaams Gewest (Belgien),

ved advokaterne T. Eyskens, N. Bonbled og P. Geysens,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet ved I. McDowell, R. van de Westelaken og M. Peternel, som befuldmægtigede,

og

Rådet for Den Europæiske Union ved K. Michoel og O. Segnana, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 af 2. oktober 2018 om oprettelse af en fælles digital portal, der giver adgang til oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT 2018, L 295, s. 1),

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.J. Costeira, og dommerne D. Gratsias (refererende dommer) og T. Perišin,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: nederlandsk.

Kendelse

Tvistens baggrund

- 1 Europa-Kommissionen vedtog den 6. maj 2015 en meddelelse med titlen »En strategi for et digitalt indre marked i EU« (COM(2015) 192 final). I denne meddelelses punkt 4.3.2 med titlen »E-forvaltning« gjorde Kommissionen opmærksom på, at »kontaktpunkterne mellem de offentlige myndigheder og borgerne/virksomhederne i dag [er] spredte og ufuldstændige«, og at »borgernes og virksomhedernes behov i forbindelse med deres grænseoverskridende aktiviteter kan tilgodeses bedre ved at bygge videre på Connecting Europe-facilitetens digitaltjenesteinfrastruktur og ved at udvide og integrere eksisterende europæiske portaler, net, tjenester og systemer [...] og koble dem til »en fælles digital portal«.
- 2 Således forpligtede Kommissionen sig til at forelægge en ny handlingsplan for e-forvaltning for perioden 2016-2020, der bl.a. omfatter »[udbygning] og [integration] [af] de europæiske og nationale portaler« på vej mod den omhandlede fælles digitale portal.
- 3 Desuden vedtog Kommissionen en meddelelse af 28. oktober 2015 med titlen »Opgradering af det indre marked: flere muligheder for borgerne og virksomhederne« (COM(2015) 550 final). Kommissionen fastlagde ved denne meddelelse sin strategi for det indre marked.
- 4 På denne baggrund fremlagde Kommissionen et lovforslag, som resulterede i vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 af 2. oktober 2018 om oprettelse af en fælles digital portal, der giver adgang til oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT 2018, L 295, s. 1).
- 5 Fjerde betragtning til forordning 2018/1724 omhandler tilbuddet til borgerne og virksomhederne om adgang til de oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester, som er nødvendige for, at de kan udøve deres rettigheder på det indre marked. Således vil portalen i henhold til denne forordning kunne bidrage til større gennemsigtighed af regler og bestemmelser vedrørende forskellige forretningsmæssige begivenheder og begivenheder i livet på områder som f.eks. rejser, pension, uddannelse, beskæftigelse, sundhedspleje, forbrugerrettigheder og familierettigheder.
- 6 Det fremgår af sjette betragtning, at forordning 2018/1724 har tre formål, nemlig at begrænse eventuelle yderligere administrative byrder for borgere og virksomheder, der udøver eller ønsker at udøve deres rettigheder på det indre marked, herunder den frie bevægelighed for borgere, i fuld overensstemmelse med nationale regler og procedurer, at afskaffe forskelsbehandling og at sikre, at det indre marked fungerer med hensyn til leveringen af oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester.
- 7 Det fremgår af syvende betragtning til forordning 2018/1724, at Unionen bør vedtage specifikke, ikkediskriminerende foranstaltninger, der gør det muligt for borgerne og virksomhederne at få let adgang til tilstrækkeligt omfattende og pålidelige oplysninger om deres rettigheder i henhold til EU-retten og til oplysninger om de gældende nationale regler og procedurer, som de skal følge, når de flytter til, bor eller studerer, eller når de opretter eller driver virksomhed i en anden medlemsstat end deres egen, for at EU-borgere og -virksomheder kan udnytte deres ret til fri bevægelighed inden for det indre marked.
- 8 Som det imidlertid er anført i niende betragtning til forordning 2018/1724, kan borgere og virksomheder fra andre medlemsstater være ugunstigt stillet på grund af deres manglende kendskab til de nationale regler og administrative systemer, de forskellige anvendte sprog og deres manglende geografiske nærhed til de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat end deres egen. Det fremgår af samme betragtning, at den mest effektive metode til at mindske de deraf følgende

hindringer på det indre marked er at muliggøre, at grænseoverskridende og ikkegrænseoverskridende brugere kan få adgang til oplysninger online på et sprog, som de kan forstå, for at sætte dem i stand til at gennemføre procedurer for overholdelse af nationale regler fuldt ud online og at tilbyde dem bistand, hvis reglerne og procedurerne ikke er klare nok, eller hvis de støder på hindringer for udøvelsen af deres rettigheder.

- 9 Som det således fremgår af 12. betragtning til forordning 2018/1724, er formålet, at der ved denne forordning bør oprettes en fælles digital portal, der fungerer som et enkelt kontaktpunkt, hvor borgerne og virksomhederne kan få adgang til oplysninger om, hvilke regler og krav de skal opfylde i medfør af EU-retten eller national ret.
- 10 På denne baggrund anføres det i 35. betragtning til forordning 2018/1724, at tilgængeligheden af oplysninger for grænseoverskridende brugere kan forbedres betydeligt, hvis oplysningerne er tilgængelige på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere.
- 11 Artikel 2 i forordning 2018/1724 bestemmer følgende:

»1. Kommissionen og medlemsstaterne opretter en fælles digital portal (»portalen«) i overensstemmelse med denne forordning. Portalen skal bestå af en fælles brugergrænseflade, som forvaltes af Kommissionen (»den fælles brugergrænseflade«), som skal være integreret i Dit Europa-portalen, og som skal give adgang til relevante EU-websider og nationale websider.

2. Portalen skal give adgang til:

 - a) oplysninger om rettigheder, forpligtelser og regler, der er fastsat i EU-retten og national ret, og som finder anvendelse på brugere, der udøver eller har til hensigt at udøve deres rettigheder i medfør af EU-retten på området det indre marked inden for de områder, der er anført i bilag I
 - b) oplysninger om online- og offlineprocedurer og links til onlineprocedurer, herunder procedurer omfattet af bilag II, der er fastlagt på EU-plan eller nationalt plan med henblik på at give brugerne mulighed for udøvelse af rettighederne og for overholdelse af forpligtelserne og reglerne på området det indre marked inden for de områder, der er anført i bilag I
 - c) oplysninger om og links til de bistands- og problemløsningstjenester, som er anført i bilag III eller omhandlet i artikel 7, som borgerne og virksomhederne kan henvende sig til, hvis de har spørgsmål eller problemer vedrørende de rettigheder, forpligtelser, regler og procedurer, som er omhandlet i dette stykkes litra a) og b).«
- 12 I henhold til artikel 4 i forordning 2018/1724 skal medlemsstaterne sikre, at brugerne har let onlineadgang på deres nationale websider til de oplysninger, som er anført i samme forordnings artikel 2, stk. 2 (jf. præmis 11 ovenfor).
- 13 Desuden skal ifølge artikel 6, stk. 1, i forordning 2018/1724 »[h]ver medlemsstat sikre, at brugere kan få adgang til og gennemføre alle de procedurer, der er anført i bilag II, helt online, forudsat at den relevante procedure er indført i den pågældende medlemsstat«.
- 14 Artikel 9-11 i forordning 2018/1724 indeholder en række kvalitetskrav til de oplysninger, der offentliggøres i henhold til artikel 2, stk. 2, og artikel 4 i forordning 2018/1724, med henblik på at informere så præcist som muligt om udøvelsen af de rettigheder og gennemførelse af de procedurer, der er anført i samme forordnings bilag I og II, såsom retten til at rejse, arbejde, opholde sig i en anden medlemsstat, studere eller opstarte en virksomhed i en anden medlemsstat eller henvende sig til det offentlige med forespørgsler i forbindelse med ophold, studier eller beskæftigelse.

- 15 På denne baggrund bestemmer artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 4, og artikel 11, stk. 2, i forordning 2018/1724, at medlemsstaterne skal gøre de pågældende informationer tilgængelige på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere.
- 16 Desuden skal medlemsstaterne ifølge artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning 2018/1724 om de procedurer, der er omhandlet i samme forordnings artikel 2, stk. 2, litra b), sikre, at brugerne kan få adgang til vejledningen i at gennemføre proceduren på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere.
- 17 Hvis medlemsstaterne ikke stiller de oplysninger, forklaringer og vejledninger, der er fastsat i samme forordnings artikel 9-11 og artikel 13, stk. 2, litra a), til rådighed på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere, skal medlemsstaterne ifølge artikel 12, stk. 1, i forordning 2018/1724 anmode Kommissionen om at stille oversættelser til rådighed på det pågældende sprog inden for grænserne af det til dette formål tilgængelige EU-budget.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. februar 2019 har sagsøgerne, Vlaamse Gemeenschap (Det Flamske Fællesskab) og Vlaams Gewest (regionen Flandern) anlagt nærværende sag.
- 19 I et særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 26. april og den 29. april 2019 har Europa-Parlamentet og Rådet for den europæiske Union i henhold til artikel 130 i Rettens procesreglement nedlagt påstand om afvisning af søgsmålet. Sagsøgerne indgav bemærkninger til afvisningspåstanden den 11. juni 2019.
- 20 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 15. maj 2019 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Parlamentets og Rådets påstande.
- 21 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande for Retten:
- Forordning 2018/1724 annulleres.
 - Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 22 Parlamentet og Rådet har nedlagt følgende påstande for Retten:
- Sagen afvises.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 23 I henhold til artikel 130, stk. 1 og 7, i Rettens procesreglement kan Retten, såfremt sagsøgte anmoder herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, eller til, om Retten savner kompetence, uden at indlede behandling af sagens realitet. I den foreliggende sag, hvor Parlamentet og Rådet har anmodet om, at der træffes afgørelse om formaliteten, har Retten, der finder, at sagen er tilstrækkelig oplyst af sagens akter, besluttet at træffe afgørelse om denne anmodning uden at fortsætte sagens behandling.
- 24 Parlamentet og Rådet har gjort gældende, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af forordning 2018/[1]724, og at de derfor ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annulation af forordningen.

- 25 Det skal dels bemærkes, at sagsøgerne er belgiske regionale enheder. Dels er forordning 2018/1724, sådan som det fremgår af første og femte betragtning, vedtaget på grundlag af artikel 21, stk. 2, TEUF og artikel 114, stk. 1, TEUF og som følge heraf efter den almindelige lovgivningsprocedure i henhold til artikel 289, stk. 1, TEUF og artikel 294 TEUF.
- 26 Det følger heraf, at sagsøgerne som regionale eller lokale myndigheder i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af forordning 2018/1724, på betingelse af, at de er umiddelbart og individuelt berørt heraf i denne bestemmelses forstand. En regional eller lokal myndigheds søgsmål kan ikke sidestilles med et søgsmål anlagt af en medlemsstat, da begrebet medlemsstat som omhandlet i artikel 263, stk. 2, TEUF kun omfatter regeringsmyndighederne i medlemsstaterne. Dette begreb kan ikke anses for også at omfatte regionale regeringer eller andre regionale eller lokale myndigheder uden at gribe ind i den institutionelle ligevægt, der følger af traktaten (jf. i denne retning kendelse af 26.11.2009, Região autónoma dos Açores mod Rådet, C-444/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:733, præmis 31 og 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Endvidere følger det af fast retspraksis, at nationale forfatningsmæssige bestemmelser om kompetencefordeling i henhold til artikel 263 TEUF ikke kan fastsætte, om de regionale enheder har søgsmålskompetence (jf. kendelse af 26.11.2009, Região autónoma dos Açores mod Rådet, C-444/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:733, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis). Alene den omstændighed, at en regional myndighed har visse beføjelser på det område, som berøres af den anfægtede retsakt, giver ikke myndigheden søgsmålskompetence, hvis denne ikke er umiddelbart eller i givet fald individuelt berørt af retsaken.
- 28 Eftersom Parlamentet og Rådet har gjort gældende, at søgsmålet skal afvises på grund af, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt, skal det undersøges, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling på grundlag af denne betingelse.
- 29 I denne henseende skal det bemærkes, at en betingelse som den, der er omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, ifølge hvilken andre fysiske eller juridiske personer end en retsakts adressater skal være individuelt berørt af retsaken, kræver, at den anfægtede foranstaltning berører dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. kendelse af 26.11.2009, Região autónoma dos Açores mod Rådet, C-444/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:733, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 I nærværende sag fremgår det af stævningens punkt 29, 35, 52, 57 og 72, at selv om sagsøgerne formelt set har nedlagt påstand om annullation af forordning 2018/1724 i sin helhed, har de fokuseret deres argumentation på de ulovligheder, som forordningens bestemmelser, i henhold til hvilke medlemsstaterne skal gøre bestemte informationer tilgængelige på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere (jf. præmis 15 og 16 ovenfor), angiveligt er behæftet med.
- 31 Tilsvarende fremgår det af stævningens punkt 20 og 22, at sagsøgerne anser sig for at have kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af forordning 2018/1724 under henvisning til den indvirkning, som forordningens bestemmelser, der pålægger forpligtelserne nævnt i præmis 30 ovenfor, har på deres beføjelser.
- 32 Det skal derfor undersøges, om sagsøgerne er individuelt berørt i den i præmis 29 ovenfor anførte forstand af artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 4, artikel 11, stk. 2, og artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning 2018/1724.

- 33 I denne henseende har sagsøgerne gjort gældende, at de pågældende bestemmelser undergraver de politikker, der er iværksat i henhold til adskillige retsakter, som de har vedtaget, og som sigter mod at bekræfte eller iværksætte brugen af udelukkende nederlandsk i kommunikationen mellem dem og offentligheden. For så vidt som bestemmelserne, der er nævnt i præmis 32 ovenfor, fører til brugen af et andet sprog end nederlandsk i kontakten mellem sagsøgerne og borgerne, afskærer de sagsøgerne fra at udøve deres beføjelser på den måde, de ønsker, og forpligter dem endog til at udøve dem i modstrid med gældende ret, hvorefter visse aspekter er på forfatningsniveau.
- 34 Bestemmelserne nævnt i præmis 32 ovenfor undergraver desuden effektiviteten af den af sagsøgerne førte integrationspolitik, som tilskynder udlændinge, der bosætter sig i Flandern (Belgien), til at lære nederlandsk.
- 35 Sagsøgerne har tilføjet, at deres søgsmålskompetence følger af opdelingen af Kongeriget Belgien i sproglige regioner og af kompetencefordelingen på sprogområdet som foreskrevet i den belgiske forfatning, hvilket således er udviklet inden for rammerne af en »sproglig konflikt«, som ikke ses i andre medlemsstater.
- 36 Det skal for det første bemærkes, at forpligtelsen i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning 2018/1724 til at sikre, at brugerne har let onlineadgang på deres nationale websider til de oplysninger, som er anført i samme forordnings artikel 2, stk. 2 (jf. præmis 11 og 12 ovenfor), uden undtagelse påhviler samtlige medlemsstater.
- 37 For det andet fremgår det tilsvarende af artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 4, og artikel 11, stk. 2, i forordning 2018/1724, at forpligtelsen til at gøre de pågældende oplysninger tilgængelige på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere, uden undtagelse påhviler samtlige nationale myndigheder, der har kompetence på området. Dette er tilsvarende tilfældet for forpligtelsen til i overensstemmelse med artikel 13, stk. 2, litra a), i samme forordning at stille vejledningen i at gennemføre proceduren i henhold til forordningens artikel 2, stk. 2, litra b), til rådighed for brugerne på et af Unionens officielle sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal grænseoverskridende brugere.
- 38 Det følger heraf, at enhver national myndighed, der er kompetent til at iværksætte de regler, der er vedtaget ved forordning 2018/1724, påvirkes af denne på samme måde som sagsøgerne i kraft af deres egenskab af myndigheder, der er tildelt sådanne kompetencer, der er fastsat i belgisk ret.
- 39 I denne henseende kan en regional eller lokal myndighed anses for at være individuelt berørt af en EU-retsakt, når denne påvirker en retsakt, som myndigheden har vedtaget, og derfor afskærer myndigheden fra at udøve de selvstændige beføjelser på den måde, den ønsker, og som den er tillagt i henhold til national ret (jf. i denne retning dom af 5.10.2005, Land Oberösterreich og Østrig mod Kommissionen, T-366/03 og T-235/04, EU:T:2005:347, præmis 28).
- 40 Med hensyn til definitionen af at være individuelt berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF (jf. præmis 29 ovenfor), kan disse omstændigheder dog kun begrunde, at en regional eller lokal myndighed anses for at være berørt i en kontekst, hvor den anfægtede retsakt har som eneste formål at udøve en af Unionens kompetencer i forhold til en specifik retsakt, som er vedtaget af den pågældende myndighed (jf. i denne retning dom af 30.4.1998, Vlaams Gewest mod Kommissionen, T-214/95, EU:T:1998:77, præmis 17 og 29, af 23.10.2002, Diputación Foral de Álava m.fl. mod Kommissionen, T-346/99 – T-348/99, EU:T:2002:259, præmis 14 og 37, og af 5.10.2005, Land Oberösterreich og Østrig mod Kommissionen, T-366/03 og T-235/04, EU:T:2005:347, præmis 11-14 og 27-30).
- 41 Forordning 2018/1724 er vedtaget inden for rammerne af Unionens kompetencer og sigter på at opnå de mål, der er beskrevet i artikel 21 TEUF og artikel 114 TEUF, dvs. at forbedre det indre markeds funktion ved at lette villkårene for udøvelsen af de rettigheder, som følger deraf. Som det fremgår af bestemmelserne nævnt i præmis 36 og 37 ovenfor, handler forordning 2018/1724 i denne

sammenhæng om, at visse vigtige oplysninger stilles til rådighed af medlemsstaterne med henblik på, at borgerne kan udøve retten til fri bevægelighed og ophold i medfør af visse bestemmelser i EU-retten. Vedtagelsen af denne forordning har således ikke til formål at udøve Unionens kompetence med henblik på specifikke retsakter, som er vedtaget af sagsøgerne, om anvendelsen af nederlandsk i forholdet mellem administrationen og borgerne.

- 42 Desuden løfter en tilgang, hvorefter enhver indgriben mellem en EU-retsakts anvendelsesområde og anvendelsesområdet for en retsakt, der er vedtaget af en regional eller lokal myndighed, indebærer, at denne myndighed er en person, der er individuelt berørt af EU-retsakten, i praksis de regionale eller lokale myndigheder, der således er berørt, op på niveau med medlemsstaterne, der er EU-retsakternes adressater. En sådan tilgang griber derfor ind i den institutionelle ligevægt, der er fastsat i traktaten (jf. præmis 26 ovenfor), således at denne tilgang ikke – i modsætning, til hvad sagsøgerne har gjort gældende – kan lægges til grund.
- 43 Denne konklusion påvirkes ikke af, at den belgiske lovgivning om den administrative brug af sprog ifølge sagsøgerne er et resultat af en række kompromisser, der er indgået efter en lang periode med krævende forhandlinger, hvilket i dag delvist kommer til udtryk i medlemsstatens forfatning. Som det er beskrevet i præmis 27 ovenfor, kan nationale forfatningsmæssige bestemmelser om kompetencefordeling ikke være afgørende for, om de regionale enheder har søgsmålskompetence.
- 44 Endelig skal det bemærkes, at sagsøgernes søgsmålsgrunde udelukkende sigter mod de ulovligheder, som artikel 9, stk. 2, artikel 10, stk. 4, artikel 11, stk. 2, og artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning 2018/1724 angiveligt er behæftet med. Desuden har sagsøgerne bekræftet at have kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af forordning 2018/1724 under henvisning udelukkende til den indvirkning, som de pågældende bestemmelser, der pålægger forpligtelserne, måtte have på deres beføjelser (jf. præmis 30 og 31 ovenfor).
- 45 Under disse omstændigheder skal det fastslås, således som Parlamentet og Rådet har gjort gældende, at forordning 2018/1724 ikke berører sagsøgerne individuelt, hvorfor sagen bør afvises.
- 46 Når sagsøgte i overensstemmelse med procesreglementets artikel 144, stk. 3, har fremsat en formalitetsindsigelse eller en indsigelse mod Rettens kompetence som omhandlet i procesreglementets artikel 130, stk. 1, træffes der først afgørelse om anmodningen om intervention, når indsigelsen i forbindelse med sagens realitet afvises eller henskydes. I den foreliggende sag, hvor sagen afvises i sin helhed, er det ufornuddent at træffe afgørelse om Kommissionens anmodning om intervention i overensstemmelse med procesreglementets artikel 142, stk. 2.

Sagsomkostninger

- 47 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, tilpligtes de at bære deres egne omkostninger og at betale Parlamentets og Rådets sagsomkostninger i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets påstand herom.
- 48 I henhold til procesreglementets artikel 144, stk. 10, gælder det, at såfremt hovedsagen som i den foreliggende sag afsluttes, inden der er truffet afgørelse om en anmodning om intervention, bærer den, der anmoder om intervention, og hovedparterne hver især de omkostninger, som de har haft i forbindelse med anmodningen om intervention. Eftersom anmodningen om intervention ikke blev meddelt hovedparterne, hvorfor disse ikke har kunnet pådrage sig omkostninger, må det fastslås, at Kommissionen bærer sine egne omkostninger i denne forbindelse.

På grundlag af disse præmisser bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Det er uforholdende at træffe afgørelse om Europa-Kommissionens anmodning om intervention.**
- 3) **Vlaamse Gemeenschap og Vlaams Gewest bærer hver deres egne omkostninger og betaler Europa-Parlamentets og Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.**
- 4) **Kommissionen bærer de omkostninger, som den har haft i forbindelse med anmodningen om intervention.**

Således bestemt i Luxembourg, den 10. december 2019.

E. Coulon
Justitssekretær

M.J. Costeira
Afdelingsformand